

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 77/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Annou Lacovou, Pražská 502/4, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 3951/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 3951/2015 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu j e Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Košice I je p o v i n n ý nahradit' [REDACTED] trovy konania v sume 325,08 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a osem centov) na účet jeho advokátky JUDr. Anny Lacovej, Pražská 502/4, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 3951/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že oprávnená ako matka a zákonná zástupkyňa dvoch maloletých detí (ďalej len „oprávnená“) podala na okresnom súde proti sťažovateľovi ako povinnému návrh na vymoženie pohľadávky dlžného výživného pre dve maloleté deti v časti tvorby úspor s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 19 P 114/2011 z 27. februára 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoP 244/2014 z 30. decembra 2014 (ďalej len „exekučný titul“). Súdna exekútorka na základe poverenia okresného súdu 9. februára 2016 vydala upovedomenie o začatí a spôsobe vykonania exekúcie na vymoženie dlžnej sumy prikázaním pohľadávky z účtu v banke, proti ktorému podal sťažovateľ 11. marca 2016 námietky. Okresný súd uznesením z 19. mája 2016 tieto

námietky zamietol, sťažovateľ však proti tomuto uzneseniu podal odvolanie, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením z 5. septembra 2016.

2.1 Sťažovateľ podal 22. novembra 2016 na okresnom súde návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie, o ktorom tento súd do dňa podania ústavnej sťažnosti (8. októbra 2018) nerozhodol. Dôvodom podaného návrhu bola skutočnosť, že okresný súd nerozlišoval odlišne určenú dobu právoplatnosti jednotlivých výrokov rozsudku krajského súdu z 30. decembra 2014 vzťahujúcich sa na platenie výživného a tvorbu úspor pre maloletých, čím podľa sťažovateľa nezákonným spôsobom dopĺňal a vykladal exekučný titul. Sťažovateľ dlh na výživnom a tvorbe úspor pre maloletých v skutočnosti nikdy nemal a mesačne každému z nich platí spolu 750 €.

2.2 Sťažovateľ 19. septembra 2017 a následne opätovne 15. februára 2018 požiadal svojimi podaniami okresný súd o rozhodnutie o podanom návrhu na zastavenie exekúcie a návrhu na odklad exekúcie, avšak bezúspešne.

2.3 Okresný súd v predmetnej veci dva roky nerozhodol, čím podľa sťažovateľa podporil oprávnenú, ktorá iniciovala proti nemu exekučné konanie aj v Nemecku, avšak toto konanie bolo po piatich mesiacoch od jeho začatia rozhodnutím príslušného nemeckého súdu zo 16. júla 2018 zastavené.

2.4 Predmetná vec podľa sťažovateľa nie je skutkovo ani právne zložitá a k predĺženiu konania neprispel ani on svojím správaním. Zbytočné prietahy v napadnutom konaní boli spôsobené podľa jeho názoru len nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu.

2.5 Na tomto základe sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálehom vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a zaviazal okresný súd uhradiť jeho trovy konania.

3. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 77/2020 z 11. februára 2020 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, na ďalšie konanie.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu v predmetnej veci vyjadril listom sp. zn. 1 SprV 143/2020 z 2. marca 2020, v ktorom popísal priebeh konania v predmetnej veci, a následne uviedol: *„Na základe vyššie uvedeného som dospel k záveru, že sťažnosť [REDAKOVANÉ], ktorou namieta prietahy v konaní pri rozhodovaní o jeho návrhu na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie je dôvodný, nakoľko súd o predmetnom návrhu rozhodol cca po dvoch rokoch a siedmich mesiacoch. Aj keď toto obdobie nečinnosti súdu bolo spôsobené nadmernou pracovnou zaťaženosťou celého exekučného úseku súdu, v napadnutom konaní v konečnom dôsledku došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.“*

5. Ústavný súd zaslal vyjadrenie okresného súdu právnej zástupkyňi sťažovateľa s možnosťou zaujatia stanoviska k nemu. Právna zástupkyňa sťažovateľa ústavnému súdu žiadne ďalšie stanovisko v predmetnej veci nedoručila.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

K obsahu súdneho spisu okresného súdu v napadnutom konaní

7. Ústavný súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu vzhľadom na to, že obaja účastníci tohto konania vo svojich podaniach identicky popísali aj chronologický priebeh napadnutého konania, a v obsahu tohto rozhodnutia uviedol len základný stručný prehľad priebehu napadnutého konania.

7.1 Okresnému súdu bola 16. júna 2015 doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oprávnenej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“), smerujúca proti sťažovateľovi ako povinnému. Okresný súd výzvou z 24. júna 2015 požiadal súdnu exekútorku o opravu žiadosti o udelenie poverenia v súlade s výrokmi oboch exekučných titulov. Okresnému súdu bolo 27. júla 2015 doručené podanie súdneho exekútora, ktorým doplnil exekučný titul a opravil podaný návrh na vykonanie exekúcie. Námietky sťažovateľa proti exekúcii, jej trovám a jeho návrh na zastavenie exekúcie boli okresnému súdu doručené 4. marca 2016. Okresný súd na základe pokynu súdnej kancelárie zo 14. marca 2016 zaslal podané námietky právnenému zástupcovi oprávnenej. Uznesením z 19. mája 2016 okresný súd námietky sťažovateľa zamietol. Sťažovateľovo odvolanie proti uzneseniu z 19. mája 2016 bolo okresnému súdu doručené 15. júna 2016 (doručené oprávnenej 19. júla 2016). Podaním doručeným 15. augusta 2016 súdna exekútorka požiadala okresný súd o zaslanie rozhodnutia vo veci námietsk proti exekúcii. Okresný súd uznesením z 5. septembra 2016 námietky sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ 22. novembra 2016 okresnému súdu doručil svoj návrh na odklad exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie podaný prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, ktorý bol 19. januára 2017 zaslaný oprávnenej (vyjadrenie bolo okresnému súdu doručené 14. februára 2017). Okresný súd uznesením z 20. júna 2019 zamietol ako návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, tak aj jeho návrh na odklad exekúcie. Sťažovateľ 3. júla 2019 doručil okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu z 20. júna 2019 (zaslané oprávnenej 27. augusta 2019). Vyjadrenie oprávnenej bolo okresnému súdu doručené 28. augusta 2019. Spis v predmetnej veci bol 25. septembra 2019 predložený krajskému súdu, ktorý 30. januára 2020 v predmetnej veci svojím uznesením sp. zn. 15 CoE 81/2019 potvrdil uznesenie z 20. júna 2019 a oprávnenej priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Spis bol okresnému súdu vrátený späť 12. februára 2020.

IV.

Právomoc ústavného súdu a východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná,

ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

14. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

V.

Záverý ústavného súdu týkajúce sa otázky porušenia sťažovateľových práv

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

16. Pri posudzovaní prvého kritéria – skutkovej a právnej zložitosti veci ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, v ktorej konštatoval, že exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke za pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nesplnil, resp. čiastočne nesplnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule (I. ÚS 78/02).

16.1 Vo vzťahu k napadnutému konaniu, pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že exekučné spory tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité. Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na ústavnou sťažnosťou napadnuté konanie okresného súdu. V kontexte uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že samotný okresný súd právnu alebo skutkovú zložitost' veci nenamietal.

17. Pri hodnotení doterajšieho priebehu namietaného konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, ktorým je správanie sťažovateľa ako povinného v napadnutom konaní, ústavný súd uzavrel, že sťažovateľ k predĺženiu napadnutého konania žiadnym spôsobom neprispel.

18. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní, vychádzajúc pritom predovšetkým z podrobného prehľadu procesných úkonov zo súdneho spisu v tejto veci, z ktorého vyplýva, že v postupe okresného súdu v napadnutom konaní nesporne došlo k neprimeraným priet'ahom pri rozhodovaní o návrhu podaného sťažovateľom ako povinným na zastavenie exekúcie a o jeho návrhu na odklad exekúcie doručenom okresnému súdu 22. novembra 2016, o ktorom okresný súd rozhodol až 20. júna 2019, t. j. po viac ako 2 rokoch a 5 mesiacoch.

18.1 Nadväzujúc na argumentáciu okresného súdu v tomto konaní, spočívajúcu v objektívnych okolnostiach nadmernej pracovnej zaťažnosti tohto súdu, ústavný súd opätovne odkazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), pripomínajúc, že skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní.

18.2 S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní bol poznačený jeho nečinnosťou, v dôsledku ktorej nedošlo

k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto nie je zlučiteľný s jeho základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

19. Vychádzajúc z argumentácie uvedenej v bode 17 až 19, ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

VI.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

21. Ústavný súd zistil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa. Zo spisu v predmetnej veci vyplýva, že krajský súd v tejto veci rozhodol uznesením z 30. januára 2020 vo veci jeho návrhu na zastavenie exekúcie a návrhu na odklad exekúcie a spis vo veci bol okresnému súdu doručený 12. februára 2020, ústavný súd preto okresnému súdu neprikazoval v ďalšom konaní postupovať bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku nálezu).

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

23. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

24. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, ktoré odôvodnil nečinnosťou okresného súdu, ktorá mu spôsobila ďalšie nemalé výdavky spojené s preukázaním platenia výživného, s preukázaním plnenia si povinnosti platenia výživného voči deťom, najmä s nákladom na služby advokáta v Nemecku a na Slovensku, ale aj poškodila jeho dobrú povesť u zamestnávateľa, ktorému takisto musel preukázať splnenie si svojej povinnosti voči deťom. Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že postupom okresného súdu mu vznikajú ďalšie zbytočné trovy konania a psychicky ťažko zvládnuteľné situácie ovplyvňujúce a ohrozujúce jeho dobré meno a postavenie u zamestnávateľa, ale aj u ostatných inštitúcií a osôb, ktorým matka detí tvrdí, že sťažovateľ na deti neplatí výživné, hoci pravidelne každý mesiac sťažovateľ poukazuje k rukám matky výživné na deti vo výške 550 € a na šetriaci účet detí tak isto výživné vo výške 400 €, teda spolu 750 € mesačne.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04).

26. Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

27. S prihliadnutím na celkovú dĺžku napadnutého konania okresného súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti danej veci (skutkovú a právnu zložitosť veci, ako aj nečinnosť okresného súdu), ústavný súd považoval priznanie sumy 2000 € za primerané (bod 2 výroku nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

VII. Trovy konania

28. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

29. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) v súlade s § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov JUDr. Anne Lacovej. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (2 x 153,33 €) spolu s režijným paušálom (2 x 9,21 €) predstavuje sumu trov konania celkom 325,08 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

30. Priznanú sumu predstavujúcu úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa JUDr. Anny Lacovej, Pražská 502/4, Košice, v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu